

Mitt liv i mina händer

ASTRID SJÖBERG

född 1943

LIVSBERÄTTELSEN

EN LIVSBERÄTTELSE

LIVSBERÄTTELSEN

Mitt liv i mina händer

BERÄTTAD AV

Astrid Sjöberg

född 1943

En personlig minnesbok

1 oktober 2026

Till mina barn och barnbarn –

så att ni vet var ni kommer ifrån.

Med all min kärlek,

Astrid

Innehåll

01 *Min barndom* 1

02 *Min familj* 4

03 *Kärlek och relationer* 7

04 *Mina största minnen* 10

05 *Mina råd till kommande generationer* 12

KAPITEL 1

Min barndom

Där allting började. Miljön, människorna och de allra första minnena.

VAR FÖDDES DU OCH HUR SÅG DIN BARNDOM UT?

Jag föddes en kall februarinatt 1943 i Halmstad, som det tredje barnet av fem. Mamma hette Elsa och pappa hette Nils. Vi bodde i en liten lägenhet på andra våningen vid Nissan, med köksfönster mot vattnet.

Jag minns att det luktade kaffe och nytvättat i trapphuset. Pengarna var det ont om, men jag minns inte att vi saknade något. Vi hade varandra, och det räckte.

VILKET ÄR DITT ALLRA FÖRSTA MINNE?

Det första jag minns är att jag sitter på en filt i trädgården hos mormor. Jag är kanske tre år. Solen ligger varm över gräset, och mormor skalar potatis i en hink bredvid mig.

Hon sjunger något som jag inte längre kan höra, men jag minns känslan av att vara precis där jag skulle vara. Doften av jord och potatisskal finns kvar än idag.

HUR VAR DINA FÖRÄLDRAR?

Mamma var den som höll ihop allt. Hon sydde våra kläder, lagade mat på det lilla vi hade och hade alltid tid att lyssna. Pappa var tystare. Han arbetade på varvet och kom hem med olja under naglarna.

På söndagarna tog han med oss till skogen, och då blev han en

annan människa – pratade, skrattade, visade fåglar. Jag tror att jag fick min kärlek till naturen från honom.

Farmors album, där de äldsta fotografierna förvarades.

KAPITEL 2

Min familj

Hemmet, syskonen och människorna som formade dig.

HUR SÅG DITT BARNDOMSHEM UT?

Vårt hem var litet men fullt av liv. Köket var hjärtat i lägenheten: ett runt bord, fyra stolar och en symaskin i hörnet. På kvällarna satt vi där allihop och lyssnade på radion.

Jag delade säng med min syster Ulla, och vi viskade historier till varandra tills mamma sa till oss att sova.

BERÄTTA OM DINA SYSKON OCH HUR NI HADE DET TILLSAMMANS.

Vi var fem syskon, och det fanns aldrig en tyst stund. Ulla var äldst och tog hand om oss andra. Lillebror Sven var den som hittade på bus, och det var nästan alltid han som fick skulden.

På somrarna cyklade vi till stranden och delade på en enda glass. Det låter fattigt när jag säger det, men jag minns det som rikedom.

Astrid med barnbarnet Elsa, sommaren 2019.

KAPITEL 3

Kärlek och relationer

Människorna du älskat och livet du byggde tillsammans med dem.

HUR TRÄFFADE DU DIN STORA KÄRLEK?

Jag träffade Karl på en dans på Folkets hus i september 1962. Jag var nitton år och hade lånat min systers blå klänning. Han stod vid dörren och såg ut som om han inte riktigt visste vart han skulle ta vägen.

Vi dansade en enda vals, och sedan följde han mig hem. Det tog tre år innan vi gifte oss, men jag tror att jag visste redan den kvällen.

BERÄTTA OM ERT BRÖLLOP ELLER EN VIKTIG DAG TILLSAMMANS.

Vi gifte oss i Halmstads kyrka en lördag i juni 1965. Det regnade på morgonen, men precis när vi kom ut ur kyrkan sprack himlen upp. Vi hade femtio gäster, en enkel middag i församlingshemmet och en tårta som min syster hade bakat.

Karl höll tal och glömde bort vad han skulle säga. Alla skrattade. Det var en lycklig dag, helt utan pompa.

Släktens bröllopsbilder, samlade på ett köksbord i Halmstad.

KAPITEL 4

Mina största minnen

Ögonblicken som fortfarande får dig att le – eller röra dig.

VILKET ÖGONBLICK HAR GJORT DIG LYCKLIGAST?

Det är svårt att välja ett enda ögonblick, men jag återvänder ofta till en eftermiddag i juli 1971. Vi hade fått vår första dotter året innan, och nu satt hon på filten i trädgården med en skorpa i handen. Karl klippte gräset och sjöng falskt.

Jag minns att jag tänkte: nu är allt som det ska vara. Ingenting saknades. Jag har burit med mig den eftermiddagen genom hela livet.

Vi bläddrade i albumen tillsammans – precis som jag gjorde med mormor.

KAPITEL 5

Mina råd till kommande generationer

Det du vill att barn, barnbarn och eftervärlden ska bära med sig.

VAD SKULLE DU VILJA BERÄTTA FÖR DINA BARNBARN?

Till er, mina barnbarn, vill jag säga: ta hand om varandra. Det är det enda som verkligen räknas när allt annat skalas bort.

Våga välja det som känns rätt, även om det inte är det enklaste. Och lyssna på de gamla – inte för att de alltid har rätt, men för att deras berättelser bär på något som ni kommer att behöva en dag.

FINNS DET NÅGOT DU ÄR TACKSAM FÖR IDAG?

Jag är tacksam för att jag fick växa upp med lite, för det lärde mig att uppskatta mycket. Jag är tacksam för Karl, för våra barn och för alla år vi fick tillsammans.

Och jag är tacksam för att jag fortfarande kan sitta här och berätta. Det är inte alla förunnat.

Det här är din berättelse.

Astrid Sjöberg

Skapad 1 oktober 2026

LIVSBERÄTTELSEN